

Het fluitketeltje

Annie M.G. Schmidt

bron

Annie M.G. Schmidt, *Het fluitketeltje*. Em. Querido's Uitgeverij, Amsterdam 1992 (19de druk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/schm001flui01_01/colofon.htm

© 2004 dbnl / erven Annie M.G. Schmidt / erven Wim Bijmoer

Het fluitketeltje

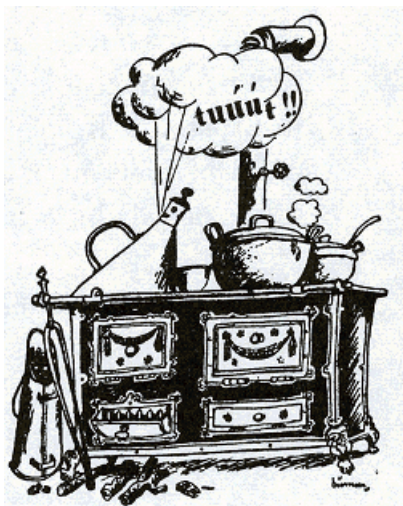
Meneer is niet thuis en mevrouw is niet thuis,
het keteltje staat op het kolenfornuis,
de hele familie is uit,
en het fluit en het fluit en het fluit: túúúút

De pan met andijvie zegt: Foei, o, foei!
Hou eindelijk op met dat nare geloei!
Wees eindelijk stil asjeblief,
je lijkt wel een locomotief.

De deftige braadpan met lapjes en zjuu
zegt: Goeie genade, wat krijgen we nu?
Je kunt niet meer sudderen hier,
ik sudder niet meer met plezier!

Het keteltje jammert: Ik hou niet meer op!
Het komt door m'n dop! Het komt door mijn dop!
Ik moet fluiten, zolang als ik kook
en ik kan het niet helpen ook!

Meneer en mevrouw zijn nog altijd niet thuis
en het keteltje staat op het kolenfornuis,
het fluit en het fluit en het fluit.
Wij houden het echt niet meer uit... Jullie?

Luchtpost voor dieren

Op één januari dan sturen de mensen
elkaar mooie kaarten met groeten en wensen,
maar ook alle dieren, 't is werkelijk waar,
die wensen elkander Gelukkig Nieuwjaar:
De vink schrijft een brief
aan haar zoetelief
en Karelkje Mus
stuurt een brief aan zijn zus
en twee jonge roeken
een brief aan hun moeke.
Dat alles gaat dan met de luchtpost mee
naar Overflakkee, of naar Heiligerlee.

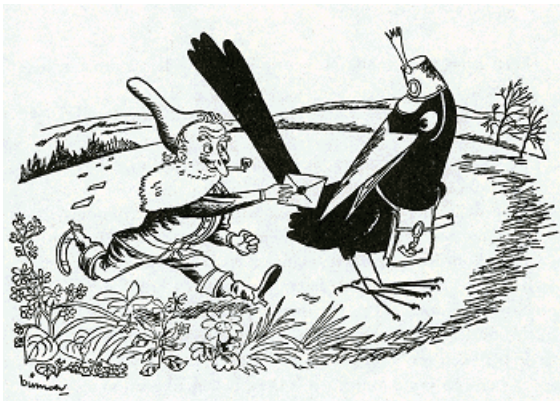
De luchtpost staat klaar. Over veertien seconden
vertrekt hij naar Kaapstad of Zutfen of Londen.
Die post is een pikzwarte kraai moet je weten,
hij roept: Kra, kra, kra! Hebt u niets vergeten?
Heeft soms het konijn
nog een brief voor Berlijn?

En jullie, fazanten,
een kaart voor je tante?
Een brief naar je ome
in Brussel of Rome?
Geen brieven meer verder, dan zal ik maar gaan.
Maar net als hij weg wil, daar komt iemand aan...

't Is Simon Kabouter, hij roept erg geschrokken:
Gelukkig, de post is nog net niet vertrokken!
Er liggen nog dertig brieven in 't rond
van allerlei dieren, daarginds op de grond:

Een brief van de muis
aan haar ouderlijk huis,
een brief van twee mollen
aan iemand in Zwolle,
een brief van de spin
aan zijn hele gezin,
een brief van de specht en een brief van de sijs,
een brief voor Zaltbommel en een voor Parijs.

Oké, zegt de kraai, stop het maar in mijn tas.
Dan gaat hij vertrekken, dan geeft hij vol gas
en dan krijgt ieder dier (het hindert niet waar)
een brief in zijn bus met: *Gelukkig Nieuwjaar!*

Naar de tandarts

‘Nu heb ik een verrassing,’ zei de tante van Jan Hein,
 ‘we gaan gezellig naar de tandarts, is dat even fijn?
 De tandarts moet dat kleine gaatje in jouw kiesje vullen.
 Nou? Vind je het niet éinig?’ Maar Jan Hein begon te brullen!
 En tante moest hem bij z'n oren naar de tandarts sleuren.
 Hij jammerde van boe! en woe!, maar ja, het moest gebeuren.
 De tandarts zei: ‘Kom jongetje, ik schiet je toch niet dood...
 je doet net of je drie bent, en je bent toch al zo groot.
 Er zijn hier toch geen tijgers en geen beren en geen leeuwen!’
 Maar och, Jan Hein bleef gillen, krijsen, jammeren en schreeuwen.

Eerst schreef de tandarts, keurig net, Jan Hein z'n naam in 't boek,
 maar toen hij opkeek van dat boek... toen was Jan Heintje zoek.

Ze zochten onder het tapijt en achter het bureau,
 ze keken in de boekenkast en in de radio,
 en in de la met tangetjes... waar was nou toch die jongen?
 En tante zei: ‘Misschien is hij wel uit het raam gesprongen!’
 Toen hoorden ze ineens: ‘Hatsjie!’ en kijk, daar zat Jan Hein,
 daar zat hij boven op de kast, heel zielig en heel klein.
 Nu was er niets meer aan te doen, nu moest hij op de stoel:
 de boor die ging van zzzzzt en rrrrt. Toen zei de tandarts ‘Spoel.
 Je bent een grote jongen hoor!’ ‘Jazeker,’ zei Jan Hein,
 ‘ik ben een grote jongen en 't deed helemaal geen pijn.’

De Poedelman

Dit is dan de Poedelman,
 Ring-pingeling, daar komt ie an:
 Zijn er hier nog kindertjes met vieze, vuile oren?
 Een twee drie, daar gaat ie dan.
 Vuile kinderen, hou 'k niet van,
 ik was alle kindertjes van achteren en van voren.

Vader, moeder, geef maar op,
 ik doe zusje wel in 't sop.
 Hopla, zegt de Poedelman, jou stop ik in de tobbe.
 Kijk, die groezelige Jan,
 hopla, zegt de Poedelman,
 nou maar eerst wat groene zeep en dan maar lekker schrobben.

Wat een handjes, wat een toet,
 wat een teentjes, zwart als roet.
 Dan komt kleine Bobbie met zijn ongepoetste tanden.
 Geen gezeur en geen gehuil,
 goeie help, wat ben jij vuil,
 alle kinderen uit de buurt, die neem ik onder handen.

Ring-pingeling, daar gaat ie dan.
 Hij gaat weg, de Poedelman.
 Zijn nu alle kindertjes weer netjes en weer helder?
 Weet je, ik geloof van niet...
 Ik geloof, dat kleine Piet
 stiekem weggekropen is, misschien wel in de kelder.

De leeuw is los!

De leeuw is los! De leeuw is los!
Hij wandelt al door de straten.
Hij wil naar 't Amsterdamse bos,
dat heb ik wel in de gaten.
Hij broemt en hij briest en hij brult
en iedereen schrikt zich een bult.

Daar is ie al op de Postzegelmarkt,
daar loopt ie al over het Singel!
De tram blijft staan en klingelt hard
van klingeldeklingeldeklingel.
Het hele verkeer staat stil...
en de tramconducteur geeft een gil!

Nu is hij op de Overtoom!
We worden hoe langer hoe banger...
En iedereen klimt in z'n eigen boom,
de timmerman en de behanger.

O! roept de pianostemmer,
waar blijft nou die leeuwentemmer!

O kijk, daar komt een jongetje aan,
o, zou z'n moeder dat weten?
Tjee, kijk dat jongetje daar eens staan!
Straks wordt ie opgevreten!
Wie is dat jongetje dan?
Warempel, het is onze Jan...!

Hij haalt een klontje uit z'n zak,
wat gaat hij toch beginnen?
De leeuw wordt mak! De leeuw wordt mak!

De leeuw begint te spinnen!
Hij aait hem eens over zijn rug
en brengt hem naar 't circus terug. Hoi!
En brengt hem naar 't circus terug. *Hoera!!!*

Flopje wou een nieuw hansopje

Kinderen, heb je het goed begrepen:
Alle zebraatjes hebben strepen,
alle zebraatjes, let maar op,
hebben een zwartgestreept hansop.

Waarom lach je? Lach je me uit?
Hemeltje, dáár staat er een met een ruit!
Dáár staat er een met een ruiten hansopje!
(O, maar dat is geen gewoon zebraatje),
dat is Flopje!

Vroeger was Flopje heel gewoon,
vroeger had Flopje een strepenpatroon.
Maar op zekere dag zei Flopje:
Moeder, mag ik een ander hansopje?
Een met een bloemetje, of met een nopje,
of met figuurtjes of andere dingetjes
of met konijntjes of zomaar met kringetjes?

Nee, zei moeder, want ik ben bang
dat je precies lijkt op het behang.
Strepen, zei moeder, is altijd apart,
wit en zwart en wit en zwart,
zebraatjes hebben toch altijd strepen?
Altijd strepen, goed begrepen?

Toen is Flopje gaan hollen en hollen en hollen
en hollen en hollen en hollen en niemand weet
waar naar toe en toen hij terugkwam had hij
een ruiten hansopje aan, lekker!

Bah, zei vader, tot je straf
wassen wij die ruit er af,
nee, o nee, zei moeder, nee
want dan gaan de strepen mee,
dan is Flopje helemaal bloot,
zonder strepen gaat hij dood!
Weet je wat, zei moeder trots:
Nu is onze Flopje *Schots*.

Toen kwam 't grote Zebra-feest,
alle zebraatjes zijn er geweest
en ook Flopje met zijn hansopje
en zijn naam is nu: Mac Flopje.

Waar de koning trek in had

Maar Knelia! zei de koning
al tegen de koningin.
kijk hier op dit potje staat honing
en er zit geen honing meer in!
De koningin zat te beven
en vroeg aan de keukenmeid:
Och, wil je wat honing geven
voor Zijne Majesteit?
Maar toen de koning de honing zag
toen wou hij toch liever maar hagelslag.

Hij greep naar de hagelslagtrommel
en zei tot de koningin:
Wat is dit nu weer voor den drommel,
er zit geen hagelslag in!
De koningin zat te beven
en vroeg aan de keukenmeid:
Och, wil je wat hagelslag geven
voor Zijne Majesteit?
Maar toen de hagelslag er was
toen wilde de koning rammenas.

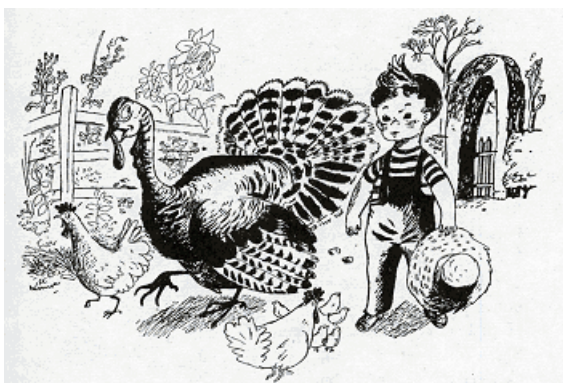
De rammenas kwam en toen, helaas,
wilde de koning pindakaas
en toen de pindakaas er kwam,
wilde hij enkel een boterham.
Maar, zei hij met bulderende stem,
ik wil op die boterham bosbessenjam.
En toen de bosbessenjam er stond
wilde hij liever een suikerklont
en toen de suikerklont kwam zei hij:

Nu wil ik toch liever frambozengelei
en toen wou hij muisjes en toen wou hij pasta
en toen zei de koningin eindelijk: *Basta!*

En zo ging Zijne Majesteit
de straat op zonder zijn ontbijt.
Daar stond hij te huilen, en wie kwam daar an?
De ijscoman, de ijscoman!
Toen at de koning een liter ijs
vlak voor 't koninklijk paleis.

Joehoe, riep de koning, Knelia, schat,
dit was nu, waar ik trek in had!

Basje gaat naar buiten

Basje loopt buiten het hek!
Basje loopt onder de bomen!
O, en daar mag hij niet komen...
wordt dat nu heus niet te gek?
Basje loopt buiten het hek.

Moeder heeft pas nog gezegd:
Hier in de tuin mag je draven,
hier mag je spelen en graven,
nooit op de grote weg!
Moeder heeft 't pas nog gezegd.

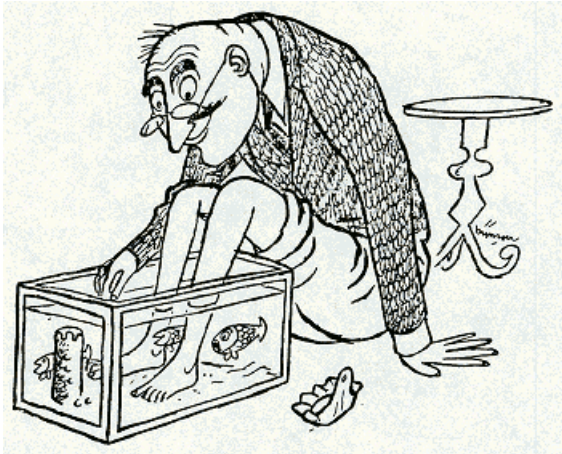
Fiedel, de dikke kalkoen,
is er bepaald van geschrokken.
Hoor hem eens kokkelekokken...

Basje, dat mag je niet doen...
dat zegt die dikke kalkoen.

Foei, zegt de kip Kakeloe,
en roept haar kuikentjes samen:
't Jongetje moest zich toch schamen!
Kijk, hij loopt weg van zijn moe!
Foei, zegt de kip Kakeloe.

Bzz, bzz, bzz, roept de bij
boven de zonnebloemen...
Hoor hem eens nijdig zoemen...
Basje, o, luister naar mij,
ga weer terug, zegt de bij.

Kijk toch eens even, wat dom!
Basje loopt onder de bomen...
Oei, en daar mag hij niet komen.
Ga naar je moeder toe, kom...
Basje, vooruit, draai je om!

Mr. Van Zoeten

Meester Van Zoeten
 waste zijn voeten
 zaterdags in het aquarium.
 Onder het poedelen
 zat hij te joedelen
 't liedje van hum-tiedelum-tiedelum!

Had hij geen tobbe
 om zich te schrobben?
 Had hij geen badkamer, had hij geen kom?
 Zeker, dat had ie.
 Wel, waarom zat ie
 in dat aquarium dan, waarom?

Hij kan zijn vissen
 geen ogenblik missen!
 Meester Van Zoeten is dol op zijn vis.
 Iedere zaterdag,
 is het zoet-waterdag,
 je moest eens weten, hoe enig dat is!

'k Kan me vergissen,
 maar raken die vissen

soms niet een tikkeltje uit hun hum?
't Zal toch wel moeten,
als meester Van Zoeten
altijd daar zit in 't aquarium!

Mocht je 'm ontmoeten,
doe hem de groeten,
zaterdags in zijn aquarium.
Onder het wassen
en onder het plassen
zingt hij van hum-tiedelum-tiedelum.

De kraai in de zilveren kooi

Er was eens een kraai, die praten kon.
 Hij zat in een zilveren kooi.
 Hij zei: Ziezo en hij zei: Pardon
 en: Erretesoep en Nachtjapon.
 Wat praatte die kraai toch mooi, oh!
 Wat praatte die kraai toch mooi.

Hij trok met zijn baas door de ganse stad.
 Die baas was een man met een baard.
 De kraai zei: Fiets en hij zei: Dag schat.
 De mensen riepen: Wat éinig is dat.
 Die kraai is een dubbeltje waard, oi!
 Die kraai is een dubbeltje waard.

Dat hoorde de Graaf van Hoitierelier.
 Hij was een nieuwsgierig man.

Hij sprak: Parbleu, een keuvelend dier?
Ik wens deze kraai ogenblikkelijk hier,
ik wil wel eens zien wat hij kan, pah!
Ik wil wel eens zien wat hij kan.

Daar kwam dus de kraai met kooi en al.
Zo zo, zei de graaf, ahá!
Wat mij betreft, steek nu maar van wal.
Ik ben zo benieuwd, wat ie zeggen zal!
Maar de kraai zei geen boe en gaan ba, nee!
De kraai zei geen boe en geen ba.

Hij keek naar de graaf op z'n dooie gemak.
Hij keek er het moois van af.
Toen deed hij zijn snavel open en sprak
alleen maar de woorden: Kale kak
en toen zweeg hij weer als het graf, oh!
En toen zweeg hij weer als het graf.

Dat was niet zo mooi, dat was niet zo mooi
voor de baas, de man met de baard.
Hij wachtte maar niet op zijn dubbeltje fooi,
hij vluchtte maar gauw met de kraai in z'n kooi
en de graaf was totaal van de kaart, ja!
De graaf was totaal van de kaart.

Beertje op rolschaatsen

Jan Góbiaan en Jan Tóbiaan,
 zo heten die twee kleine beertjes.
 Ze hebben schaatsen-op-wieltjes aan,
 die hebben ze zelf aan hun poten gedaan
 en vastgemaakt met leertjes.

Jan Góbiaan heeft een hoed opgezet.
 een hoed met groene veertjes.
 Jan Tóbiaan heeft een pracht van een pet,
 en allebei zijn ze zo dik en zo vet,
 die kleine, ondeugende beertjes.

Daar gaat het van hooplala over het mos,
 ze zwieren en zwieren en zwieren.
 Dan roepen de andere dieren in 't bos:
 O, moeder, o, moeder, de beren zijn los!
 Dat roepen de andere dieren.

't Gaat harder, 't gaat harder, ze maken een stóf!
 En dan hoor je vreselijk huilen...
 Die arme Jan Góbiaan valt met een plof...

en doet hij zich zeer? Ja zeker, en óf!
Zijn berebibs zit vol met builen.

Dan komt uit het huisje de stem van moe Beer,
je hoort haar verschrikkelijk brommen.
Wat gaat die moe Beer te keer, te keer!
Jan Góbiaan, roept ze, wat moet dat nu weer?
Jan Tóbiaan, roept ze: Kommen!

Dan moeten de beertjes naar binnen, naar bed,
en slapen zo braaf met z'n beiden,
dan is het voorbij met de rolschaatsenpret,
dan worden de schaatsen op stal gezet.
Maar morgen, dan gaan ze weer rijden.

Wie wil er een glaasje grenadine?

Wie wil er een glaasje grenadine?
 Wie wil er een glaasje, zei tante Tine,
 het is toch zo lekker, het is toch zo lekker!
 Wie trekt er voor mij aan de kurketrekker?
 Komaan, zei de schipper van Hollekebrok,
 hij trok en hij trok en hij trok en hij trok...
 En juffrouw Van Son met haar nieuwe japon,
 die trok zo hard als ze trekken kon,
 meneer Dupree en meneer De Bree,
 die hielpen natuurlijk een handje mee,
 ze zetten zich allemaal schrap op hun sokken,
 ze trokken en trokken en trokken en trokken!
 En ook juffrouw Knips, de schooljuffrouw
 die vreselijk graag een glaasje wou.
 Daar gaat ie, van hup! zei tante Tine
 en pufte en blies als een stoommachine
 en nu nog een laatste ruk, alle zes!
 En toen opeens *flop!* zei de kurk van de fles.
 De schipper van Hollekebrok, o, wee,
 meneer Dupree en meneer De Bree
 en juffrouw Van Son en juffrouw Knips,
 ze vielen allemaal op hun bibs.
 Och, het zou heus nog zo erg niet zijn,
 maar... 't was per ongeluk *terpentijn*...

Tante en oom in Laren

Ik heb een tante en een oom,
die zitten in een eikeboom,
een eikeboom in Laren.
Ze hebben zelf, van eikehout,
daar in de boom een huis gebouwd,
ze wonen er al jaren.

Daar slapen ze dan en daar eten ze dan.
't Is erg gezellig, dáár niet van,
zo vrij aan alle kanten!
Ze hebben geen burens met radio,
maar tante vindt het maar zo-zo.
Het is zo hoog, zegt tante.

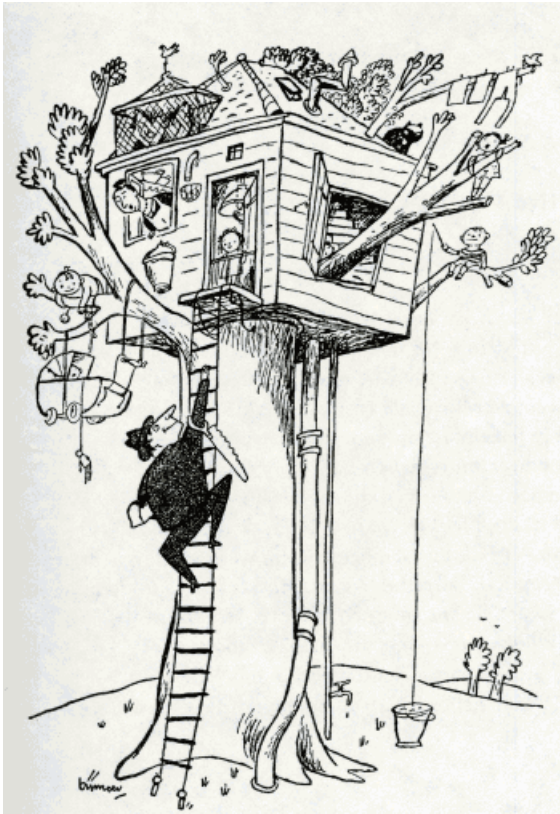
Zij is nooit echt op haar gemak.
De kinderwagen hangt aan 'n tak
en dat is wel bezwaarlijk.
Ze zegt ook telkens tegen oom:
'k Wil liever in een lagere boom,
hier is 't me te gevaarlijk.

Maar dan zegt oom: Och kom, och kom!
Een lagere boom? Wél nee, waarom?
We hebben hier alle gemakken.
De kinderen willen toch ook niet weg?
Het is nog al niet heerlijk, zeg,
dat klauteren in die takken!

Vind jij het net een vogelkooi?
Het uitzicht is toch prachtig mooi!
Jij moet ook altijd vitten.

En tante zegt: Nou ja, affijn,
als je het zegt, zal 't wel zo zijn,
dan blijven we hier maar zitten.

Dus woont mijn tante met mijn oom
nog steeds daar in die eikeboom,
ze zijn er erg tevreden.
Mijn oom haalt brood en komt weer thuis.
De kinderen klauteren rondom het huis
en nóóit valt er een naar beneden.

Een eitje voor de omelet

Er was eens een kabouterdje, hij heette Tibbedaan.
 Hij had een klein rood mutsje op en rode schoentjes aan.
 Hij had een lief klein huisje, in een boomstam, moet je weten,
 daar had hij zijn fornuisje en daar kookte hij zijn eten.
 Hij kookte hazelnotepap en hazelnoot-puree,
 hij kookte hazelnotesoep en hazelnoot-hachee,
 na elke maaltijd nam hij dan een hazelnootje toe.
 Zou jij dat altijd lekker vinden? Nou, ik niet! Aboe!
 Nu, zo was 't ook met Tibbedaan, hij werd er aklig van,
 hij kon geen hazelnoot meer zien. Hij keek eens in de pan,
 hij rook weer hazelnotepap en zuchtte: Nee, o, nee!
 Nu wil ik heus iets anders als die hazelnootpuree!
 Ik wil zo graag een omelet, een echte omelet...
 maar daarvoor heb je eitjes nodig, en dat is 't nu net.

Toen ging hij naar de nachtegaal, die zat daar in het lover:
Och, lieve juffrouw Nachtegaal, hebt u een eitje over?
Een eitje, zei de nachtegaal, zo nijdig als een spin,
mijn eitjes, wel daar zitten kleine nachtegaaltjes in!
Toen ging hij treurig verder, die kabouter Tibbedaan,
hij zag een prachtig merelnest en klopte daar eens aan.
Dag juffrouw Merel, zei hij en hij tikte aan zijn pet,
hebt u misschien een eitje over voor mijn omelet?
Wel ja, 'k geef daar mijn eitjes weg, zei snibbig juffrouw Merel,
eet jij maar hazelnoten, hoor, maak dat je wegkomt, kerel!
Daar stond die arme Tibbedaan en huilde van verdriet,
hij wou zo graag een eitje hebben, maar hij kreeg het niet...
Maar wat was dat? Daarginder stond een oude boerderij,
en Tibbedaan sloop dichterbij en steeds nog dichterbij...

Hij glipte binnen in de schuur en keek eens in het rond.
O kijk, daar lag een reuzenei, gewoon maar op de grond!
Een eitje voor mijn omelet, zo zuchtte Tibbedaan,
maar och, wie kwam daar binnenstuiven? Oei, het was de haan.
Wat moet jij hier? Wat wil je hier? Jij dreumes! Tok, tok, tok!
Zo riep de haan, o, denk eens aan, wat Tibbedaan toen schrok!!!
O, neemt u mij niet kwalijk, zei hij zachtjes en beleefd,
maar mag ik vragen, of u soms een eitje over heeft?
Ik wil het eerlijk kopen voor een zak vol hazelnoten.
Toen keek de haan weer vriendelijk en krabde met zijn poten.
Vooruit maar, zei hij, neem het maar en zet het op je rug,
en kom dan met een zak vol noten morgen hier terug.
O dank u, dank u, dank u, zei kabouter Tibbedaan,
daar ging hij met zijn ei op weg. Tot ziens, meneer de haan!
En toen kabouter Tibbedaan weer thuis kwam, wat een pret!
Toen bakte hij een hele grote gele omelet!
En sindsdien gaat hij iedere woensdag naar de boerderij
en ruilt een zak vol hazelnoten voor zo'n reuzenei!

Ontmoeting met Tiberius

In de Minervalaan, in Zuid,
woont Nicodemus Piepkajuit,
hij woont daar met zijn vrouw en dochter, zie je,
ze wonen achter het behang,
al jaren lang, al jaren lang,
zo wonen daar gezellig met z'n drieën.

Vandaag gaat vader Piepkajuit
met vrouw en kind een dagje uit,
ze maken zo door Zuid een wandeltoertje,
ze kuieren eens langs het gras
en drinken thee op een terras
en pa besteld voor alle drie een zwoerdje.

Dan willen ze naar huis terug,
maar o, wie staat daar op de brug?
Daar staat een grijsgestreepte rug, bij 't water!
O, kijk toch 's, o kijk toch 's,
o, kijk, daar staat Tiberius,
Tiberius, Tiberius de kater!

Pardon meneer, zegt vader muis,
wij wandelen hier per abuis
en wij proberen nu ons huis te vinden...
Aha, zegt dan Tiberius,
aha, daar heb ik jullie dus,
nu zal ik jullie eventjes verslinden!

Die kater met zijn tijgervel!
Wat zijn z'n ogen groen en fel!
Hij lust ze wel! hij lust ze wel, jazekeer!

Die arme vader Piepkajuit
 hij denkt: Hoe kom ik ooit hieruit?
 En ach, z'n arme muizesnuit wordt bleker!

En dan opeens zegt kleine Zus:
 O, kijk, meneer Tiberius!
 Daar zit een dikke vette mus bij 't water.
 Die domme kater draait zich om...
 Wat oliedom, wat oliedom!
 En rrrr! weg zijn de muizen, wat een flater!

En de familie zit al lang
 weer veilig achter het behang,
 ze zitten van: 'Wij zijn niet bang' te fluiten.
 Tiberius zit bij de haard
 en mompelt door zijn snorrebaard:
 't Was niet de moeite waard, die Piepkajuiten...

De oren van koning Maggelhaan

Moet je horen! Moet je horen!
Koning Maggelhaan z'n oren
groeien en groeien en groeien en groeien
O, ze worden zo groot als koeien,
nee, zo groot als stoomturbines,
nee, zo groot als vliegmachines!
's Morgens vroeg aan het ontbijt
komt Marie, de keukenmeid,
om met grote sterke touwen

die twee oren op te houwen.
Anders vallen ze in de boter,
Ach, ze worden al groter en groter,
groter en groter en langer en langer,
en de koning wordt ál banger.

Als hij rijdt in 'n vigilante
steken zijn oren aan beide kanten
uit de ruiten, uit de ruiten,
ja, zijn oren steken er buiten.
Naast het majesteitelijk bed
zijn twee kasten neergezet,
juist, voor ieder oor een kast,
o, er zit zoveel aan vast.

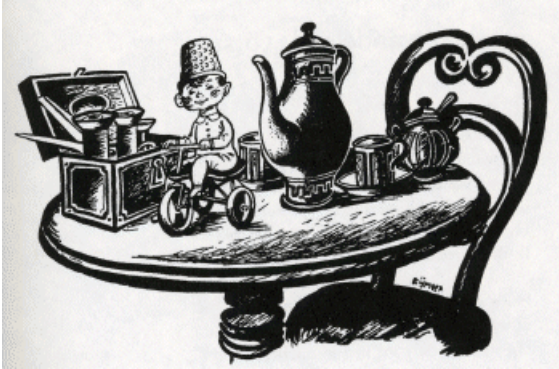
Als dat nu zo door moet gaan
met die koning Maggelhaan
is er nergens plaats meer voor,
alles zit al vol met oor.
Wie kan zich er mee bemoeien,
dat die oren niet meer groeien?
Niemand? Wel, als dat zo is
gaat het met die koning mis.

Pietertje Pluim

Kijk nou toch 's zeg, dit is Pietertje Pluim,
dat jongetje is maar zo groot als m'n duim.
Wat zeggen z'n vader en moeder dan?
Die zeggen: We snappen er niks meer van!
We geven hem klontjes en Haagse beschuitjes
en pudding en soep en tomaten en uitjes,
en brood en spinazie en échte boter
maar wat we ook geven, hij wordt maar niet groter!
Hij wordt maar niet groter dan, hierzo, m'n duim
maar is hij niet lief, onze Pietertje Pluim?

En waar moet hij slapen? Z'n bed is een schoen,
hij slaapt in een washandje van katoen
en waar mag hij spelen? Hij stoeit en ravot
de hele dag zoet in de suikerpot.
Waar moet hij zich wassen, die Pietertje?
Zijn douche is het bloemengietertje,
zijn muts is een zilveren vingerhoed
en moeder zegt telkens: Wat is hij toch zoet,
wat is hij toch zoet, onze Pietertje Pluim,
al is hij dan ook maar zo groot als m'n duim.

Als moeder uit winkelen gaat in de stad,
rijdt Pietertje rond op het tafelblad,
hij rijdt op zijn fiets om het theelichtje heen
en tussen de kopjes, hij breekt er geen een,
dan maakt hij een toer om de koffiekant
en rijdt met een vaart op de naaidoos an.

Maar als moeder thuiskomt, is Pietertje weg.
Dan roept ze: Waar ben je toch, Pietertje, zeg!
Ze zoekt in de theemuts, ze kijkt in haar tas,
ze zoekt in de zakken van vader z'n jas,
dan rammelt ze eens met de havermoutbussen,
ze zoekt in de laatjes en onder het kussen,
dan zegt ze: Wat hoor ik daar toch voor gestommel?
O, Pietertje zit in de koekjestrommel!
Wat is hij toch stout, onze Pietertje Pluim,
al is hij dan ook maar zo groot als m'n duim.

De slaapwandelende vorst

In San Carazzo woont een vorst,
die wandelt in zijn slaap.
Zo 's avonds laat om een uur of elf
dan wandelt hij uit zijn slaapgewelf.
Hij kan het niet helpen, hij zegt het zelf:
Ik deed het reeds als knaap.

Hij wandelt over de wenteltrap,
hij wandelt het dak op en neer.
Hij staat in de goot in zijn nachtgewaad
en iedere keer als de vorst daar staat,
dan zeggen de mensen beneden op straat:
De vorst! Hij doet het alweer!

Dan doet er geen mens een oog meer dicht,
geen mens in San Carazzo.
Ze staan maar te kijken, ze roepen niet: Hee!
Dat mag niet dat mag niet, want als je dat dee
dan viel hij misschien wel ineens naar benee,
pardoes op het terrazzo.

Gelukkig heeft hij een wijze vorstin,
die blijft dan ook altijd wakker.
Ze kijkt uit het raam van de ping-pong-zaal,
daar wandelt hij weer, haar heer gemaal.
Dan zegt ze: Het is weer de oude kwaal,
daar wandelt hij weer, de stakker.

Dan kamt zij haar lange gouden haar,
dan doet zij haar gouden peignoir an.
Zij roept aan de voet van de wenteltrap:

Amandeltjesrijst met bessesap!
 Dan komt hij beneden, stap voor stap,
 de vorst, en zegt slaperig: Waar dan?

Hij eet een bord vol amandeltjesrijst
 en dan valt hij weer in slaap.
 Maar eventjes mompelt de vorst dan toch:
 Ik wandel 's nachts in mijn slaap, maar och...
 Ik wandel op 't dak, nou wat dan nog?
 Ik deed het reeds als knaap.

Het mannetje Haastje-rep

Op de piano, tussen de bloemen
 zit een klein mannetje mee te zoemen,
 en als jij speelt van do-re-mi...
 dan zingt dat mannetje: sol-la-si...
 en als jij speelt, zoals het moet,
 als je 't voorzichtig en langzaam doet,
 dan schudt dat mannetje met zijn kop,
 dan roept dat mannetje: *schiet toch op!*
 Dan ga je jakkeren, dan ga je jachten
 zonder te rusten en zonder te wachten,
 dan gaat het fout en dan gaat het mis!
 Weet je soms ook, wie dat mannetje is?
 Boven op die pianoklep?
 Dat is het mannetje Haastje-rep!

En wanneer jij zit te breien,
 zit dat mannetje altijd bij je.
 Denk er om, je kunt 'm niet zien,
 hij zit in de klok, misschien,
 als jij je draadje om wilt slaan
 - omslaan, doorhalen, af laten gaan -
 schudt dat mannetje met z'n kop,
 roept dat mannetje: *schiet toch op!*
 dan ga je jakkeren, dan ga je jachten
 zonder te denken en zonder te wachten.
 Floep, daar valt alweer een steek,
 dan zeg je een beetje bleek:
 Gek, ik weet niet wat ik heb...
 't Komt door het mannetje Haastje-rep.

Zit jij met je schrift vol sommen,
zit dat mannetje mee te brommen.
Zit hij, zonder dat je 't weet,
boven op het schoorsteenkleed.
Als jij je cijfertjes netjes tekent,
als jij zonder fouten rekt,
schudt dat mannetje met z'n kop,
roept dat mannetje: *schiet toch op!*
Kijk, dan schrijf je haastig even
weer een 8 in plaats van 7,
altijd fout en altijd mis,
als dat mannetje daar is.
Pas toch op, Marietje en Bep,
voor het mannetje Haastje-rep!!!

Voor het portret van opa Kraai

Dit was jullie dierbare opa nou,
zei vader Kraai tot zijn kinderen.
Hij was toch zo nobel, hij was toch zo trouw.
hij was toch zo ijverig, altijd in touw,
hij was toch zo goed voor zijn minderen.

Toen grootvader oud was, zo'n jaar of drie,
toen roofde hij zilveren dingen.
Toen kreeg hij het stelen wel onder de knie,
hij roofde een zilveren naai-etui
en, als hij de kans kreeg, ringen.

Een zilveren lepeltje iedere dag,
hij had er wel negenentachtig.
Hij hield zo van blinkende lepeltjes, ach,
de mensen zeggen wel dat het niet mag,
wij kraaien vinden het prachtig!

Soms ving hij een muis voor je grootmama,
dan gaf zij een deftig dineetje.
Je grootvader hield dan een toespraak, ja,
hij had een geweldige stem, krá, krá!
Wij werden er stil van, weet je.

Dus kinderen, kijk naar het schilderij,
je opa, wist, hoe het hoorde.
Bedenk, wat je opa telkens weer zei:
Blijf Kraai, blijf altijd Kraai, zei hij,
en dat waren wijze woorden.

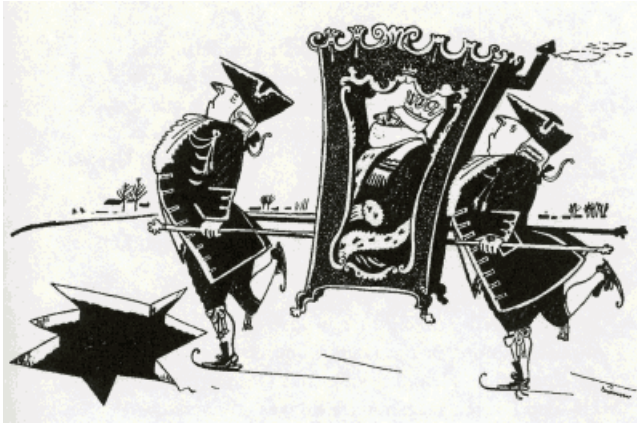
De mooiste bloemen

Midden op het grote plein
 staat het stalletje van Katrijn:
 Mooie blommen! Mooie blommen!
 Mensen, hierheen moet je kommen!
 'k Heb margrietten, mooie anjers,
 'k Heb violen... zulke kanjers!
 Rode rozen, korenbloemen,
 veel te veel om op te noemen,
 lelietjes van twintig centen,
 prachtig mooi. Je ruikt de lente!

Daar komt kleine Pieter aan.
 Bij het stalletje blijft hij staan.
 Wel, m'n jongen, zegt Katrijn,
 Wat zal 't wezen, wat zal 't zijn?

Irissen met lange stelen,
wil je paarse, wil je gele?
Zestig centen maar, de tien!
Wil je roosjes dan, misschien?
Ook niet deze? Of van deze?
Maar wat moet het dán toch wezen,
moet je ze voor moeder halen?
Neem dan lelietjes-van-dalen!

Nee, zegt Pieter, nee, het was
voor de juffrouw van de klas!
Weet je ze verjaart vandaag
en nu geef ik haar zo graag
bloemetjes met gele hartjes,
maar ik heb alleen twee kwartjes...
Lieve jongen, zegt Katrijn, dan krijg jij van mij jasmijn!
't Allermooiste wat er bij is.
En of Pietertje ook blij is!
Kijk, daar gaat hij met zijn petje
en zijn prachtige boeketje,
straks zegt Pieter heel geleerd:
Juf, nog wel gefie-sie-teerd.

De koning wou gaan schaatsenrijden

Er was een oude koning en zijn naam was Isidoor,
 die wou gaan schaatsenrijden, in de tijd dat het nog vroom.
 De zon scheen en het ijs was glad, er was maar één verdriet:
 De koning kon niet rijden, neen, de koning kon het niet.
 Toen liet hij zich maar dragen door twee deftige lakeien,
 (die heb je, als je koning bent, de meeste tijd wel bij je.)
 En die twee konden schaatsenrijden, zó verbazend vlug!
 Dat ging van *zwiet* naar links en *zwiet* naar rechts, en dan weer t'rug.
 Ze reden langs de wallekant, ze reden op de sloot,
 de koning was goed ingepakt, alleen zijn neus was bloot.

Nu zijn lakeien altijd hele deftige menere...
 (Ze mogen blijven kijken, als de koning gaat souperen.)
 En deze twee, die waren deftig, déftig, lieve tijd,

ze reden met hun neuzen in de lucht van deftigheid.
 Ze keken niet opzij, die twee, ze keken ook niet om,
 ze keken ook niet naar het ijs, dat was een beetje dom,
 ze reden met hun neuzen in de lucht en keken strak,
 en toen en toen, daar heb je 't al, daar heb je 't al: Het wak...

Er kwam een plons, een reuzeplons, de eerste reed er in,
 hij zakte loodrecht naar benee, precies tot aan zijn kin.

De draagkoets schoot er overheen. De achterste lakei
 viel ook weer regelrecht in 't wak. Hij kon er net nog bij.
 Alleen de koning in zijn koets stond eenzaam op het ijs,
 en schreeuwde: Help, een ongeluk! O, help mijn twee lakeis!
 (Hij wou lakeien zeggen maar hij was zo overstuur.)
 Gelukkig kwam er hulp, jawel, er was een boerenschuur,
 daar kwamen toen twee boeren uit, ze hadden lange stokken,
 ze hebben die lakeien aan hun pruik eruit getrokken.

Daar stonden ze, ze waren nat, en helemaal niet deftig.
 Het is je eigen schuld, zo zei de koning, wel wat heftig.
 Ze kregen baaien broeken aan en reden alle twee
 de hele weg naar huistoe met hun neuzen naar benee.

En dit was de geschiedenis van koning Isidoor,
 en als je 't niet geloven wil, dan laat je het maar, hoor!

Het prinsesje Tierlantijn

Er was eens een prinsesje en ze heette Tierlantijn.
 Ze was zo mooi als enkel maar prinsesjes kunnen zijn.
 Haar vader was een koning en haar ma was koningin,
 en gistermorgen waren zij zo nijdig als een spin!
 Wat was er dan? O jee, o jee, o jee, wat was er dan?
 Ze wilden, dat ze trouwen zou, al met een edelman.
 Het moest een echte prins zijn, of een graaf, of een baron,
 het liefst een heuse koningszoon, maar als 't niet anders kon
 desnoods, desnoods een generaal van 't koninklijke leger,
 maar Tierlantijn zei vol venijn: Ik wil een schoorsteenveger!

Dat kan toch niet, dat kan toch niet, zo riep de koningin,
 een schoorsteenveger? Akkeba! Dat is toch veel te min,
 hier zijn drie prinsen, Tierlantijn, en allemaal zijn ze echt:

Prins Diederik, Prins Roderik en ook Prins Adelbrecht.
Nu mag je kiezen, Tierlantijn, wie wil je? Diederik?
Hij is een goede prins, al is hij ook een beetje dik.

Of wil je liever Roderik, hij heeft een lange neus...
En Adelbrecht is wel wat dun en magertjes, maar heus
hij heeft een jas van hermelijn en ondergoed van jaeger!
Maar Tierlantijn zei vol venijn: Ik wil een schoorsteenveger!

Dan is er niets meer aan te doen, zo sprak de koningin.
Dan moet het maar, dan moet het maar, je krijgt alweer je zin!
't Prinsesje kreeg een sluier en de bruiloft werd gevierd
en alles werd met vlaggetjes en bloemetjes versierd.
Prins Diederik, prins Roderik en ook prins Adelbrecht,
die zaten hard te huilen, (maar dat komt wel weer terecht),
en alle mensen dronken wijn en aten kaviaar.
De schoorsteenveger was zo blij, hij hield zoveel van haar!
De koning zei: Wat is hij zwart, hij lijkt precies een neger.
Maar Tierlantijntje danste met haar knappe schoorsteenveger.

Op zoek naar Gip Gap Gonië

Er waren eens zeven meneren,
die wilden op zekere dag
zo vreselijk graag proberen
om gipgapgonisch te leren,
ze wisten alleen niet, ach!
waar Gip Gap Gonië lag.

Toen zijn ze dus alle zeven
maar in een klein bootje gegaan,
daar zaten ze dan en dreven
en wilden, zo mogelijk, even
dwars over de oceaan
naar Gip Gap Gonië gaan.

Daar zaten ze dan te turen
met kijkers in hun hand,
ze konden niet erg goed sturen
en dobberden uren en uren

en zagen nergens land,
maar water aan iedere kant.

Ze hadden een beetje hinder
van lichte regenval,
ze zagen hoe langer hoe minder,
toen zei er een: Kijk ginder,
is dat de vaste wal
van Gip Gap Gonië al?

Ze tuurden alle zeven
en staarden in het verschiet,
maar kinderen denk 's even
wel heb ik van m'n leven
't was Gip Gap Gonië niet!
Een walvis, zoals je ziet!

Die slokte ze zonder mankeren
naar binnen in zijn maag,
daar zaten de zeven meneren,
ze konden zich daar niet keren,
de zolder was veel te laag,
daar zaten ze tot aan vandaag.

Nu zag ik met eigen ogen
vandaag in Monnikendam
hoe daar een walvis op 't droge
meneren heeft uitgespogen,
't was of er geen eind aan kwam,
dat zag ik in Monnikendam.

Nu hebben ze alle zeven
hun plan maar opgegeven
en zullen dus nu misschien
nooit Gip Gap Gonië zien.

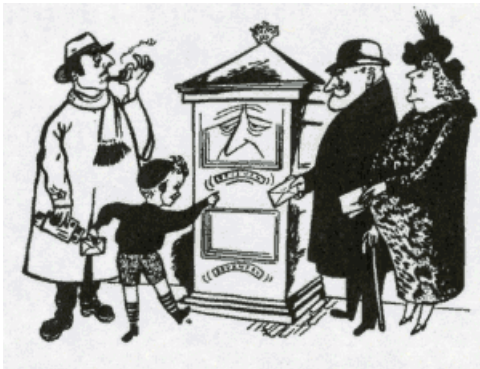
De brievenbus wou niet meer

Er was er 's een brievenbus, die op een pleintje stond,
 een mooie roje brievenbus; hij had een open mond,
 daar gingen alle brieven in, de hele dag maar door
 en nu en dan kwam er een man van 't grote postkantoor,
 die haalde dan de brieven uit die brievenbus z'n buik,
 en deed ze in een grote zak. O, jongens 't ging zo puik.

Maar gisteren zei die brievenbus: Nou wil ik het niet meer,
 ik heb er schoon genoeg van, leg de brieven daar maar neer.
 Hij deed z'n mond dicht met een klap en deed 'm niet meer open
 en alle mensen kwamen daar met brieven aangelopen,
 ze riepen: Kijk, de bus is dicht, hoe komt dat nou, zeg hee!
 Hee, doe je mond 'ns open! Maar de brievenbus zei: Nee.

Toen kwam de directeur, de directeur van 't postkantoor,
 die kwam al met een hamer en een beitel en een boor,
 maar wat hij ook probeerde, het hielp allemaal geen steek,
 de brievenbus bleef dicht en werd alleen een beetje bleek.

Maar toen kwam kleine Petertje en zei: O, asjeblief,
 doe nou je mond eens open, want ik heb zo'n mooie brief!
 En als je 't niet voor mij doet, doe het dan voor deze dame!
 En toen begon de brievenbus zich vreselijk te schamen.
 Hij werd nog roder dan tevoor, en riep: Pardon, pardon...
 hij deed zijn mond wijd open, zeg, zo wijd als hij maar kon.
 De mensen dansten om hem heen, en al die mensen zeien:
 Jij bent de beste brievenbus van heel de posterijen.

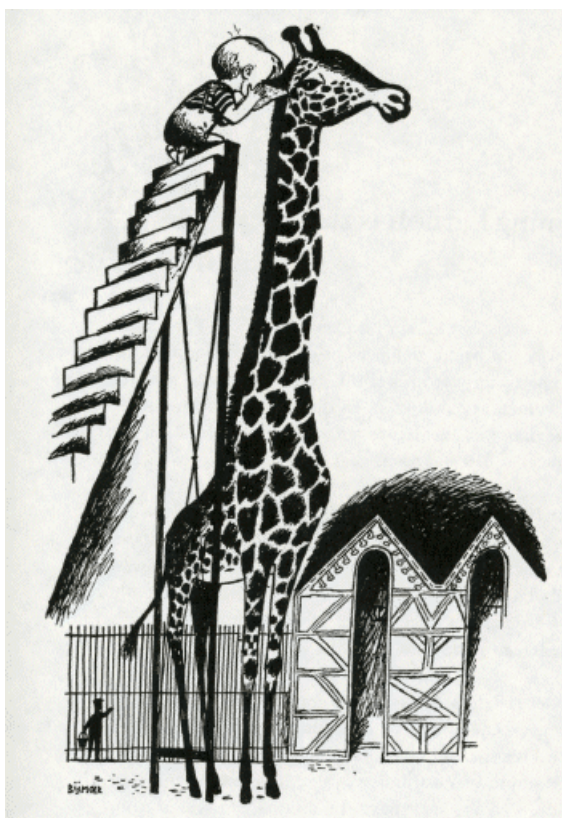
Dikkertje Dap

Dikkertje Dap klom op de trap
 's morgens vroeg om kwart over zeven
 om de giraf een klontje te geven.
 Dag Giraf, zei Dikkertje Dap,
 weet je, wat ik heb gekregen?
 Rode laarsjes voor de regen!
 't Is toch niet waar, zei de giraf,
 Dikkertje, Dikkertje, ik sta paf.

O Giraf, zei Dikkertje Dap,
 'k moet je nog veel meer vertellen:
 Ik kan al drie letters spellen:
 a b c, is dat niet knap?
 Ik kan ook al bijna rekenen!
 Ik kan mooie poppetjes tekenen!
 Lieve deugd, zei de giraf,
 Kerel, kerel, ik sta paf.

Zeg, Giraf, zei Dikkertje Dap,
 Mag ik niet eens even bij je
 stiekem van je nek afglijen?
 Zo maar eventjes voor de grap,
 denk je dat de grond van Artis
 als ik neerkom, heel erg hard is?
 Stap maar op, zei de giraf,
 stap maar op en glij maar af.

Dikkertje Dap klom van de trap
 met een griezelig grote stap.
 Op de nek van de giraf
 zette Dikkertje Dap zich af,

roetsjj daar gleed hij met een vaart
tot aan 't kwastje van de staart.

Boem!
Au!!

Dag Giraf, zei Dikkertje Dap.
Morgen kom ik weer hier met de trap.

Koning Lariloff is ziek

Er was ereis een koning; hij heette Lariloff,
 het was een beetje zielig, want die koning had de bof,
 zijn ene wang werd reuze-dik en toen zijn and're wang,
 er kwamen zeven dokters en die dokters keken bang...
 Ze zeiden: Sire, zeiden ze, en streken over hun kin,
 wanneer u niet naar bed gaat, staan wij nergens meer voor in!

Naar bed gaan, riep de koning. Versta ik jullie goed?
 Wie moet er dan regeren, als de koning het niet doet?
 Wie moet er dan regeren, he? Vertel me dat eens even.
 Verdwij! Ik wil je niet meer zien. Verdwij maar alle zeven.
 Toen was er dus geen dokter meer, geen dokter aan het hof,
 en iedereen riep: Oei-la-la!, die koning Lariloff!

En Oei-la-la! en Ai-la-la! riep iedereen aan 't hof,
 er is geen éne dokter en de koning heeft de bof!
 Toen kwam er uit een rommelhoek een oude apotheker,
 die stampte zeven spinnen fijn en deed ze in een beker.
 Hij deed er nog wat maggi bij en ook een scheut azijn
 en zei toen: Sire, alstublieft, hier is uw medicijn.

Ik wil niet, zei de koning en hij trok een vies gezicht,
 ik wil niet en ik wil niet en hij hield zijn mond stijf dicht.
 Ze kwamen met een lepel en ze zeiden: Sire, ja!
 Toen moest hij wel, hij slikte en hij zei alleen maar: Báh.
 En is die koning Lariloff nu heuselijk genezen?
 Ik weet het niet, ik weet het niet. Heb jij het soms gelezen?

Drie vrouwtjes uit Haddemerveen

Er waren drie vrouwtjes uit Haddemerveen:
Katoenka, Baboenka en Hinklebeen.
Katoenka zei tegen Baboenka: Juffrouw,
mijn varken loopt harder dat 't varken van jou.
't Is nietes, 't is welles, 't is nietes, 't is wel!
Toen kwam er een ruzie! Toen kwam er een rel!
En Hinklebeen zei enkel alleen:
Zo hard als mijn varkentje loopt er geen een.
Maar laten we 't even proberen gaan. Kom:
We lopen eenvoudig de wereld om.

Daar stonden die vrouwtjes uit Haddemerveen,
Katoenka, Baboenka en Hinklebeen,
ze hielden hun varkentjes vast aan een touw,
ze gaven hun varkentjes ieder een douw,

de varkentjes liepen zo hard als ze konden.
Ze waren in veertig minuten in Londen,
ze kwamen gelijk in Amerika an,
ze waren nog voor middernacht in Japan,
en Hinklebeen zei enkel: Kijk, kijk,
die varkentjes zijn nog precies gelijk.

Ze holden, de vrouwtjes uit Haddemerveen,
Katoenka, Baboenka en Hinklebeen.
Hun varkentjes waren precies even vlug.
Ze kwamen precies tegelijk weer terug.
Maar tien meter ver van hun huis lag een steen
en daarover struikelde Hinklebeen.
Toen liet ze haar varkentje los: Knor, knor...
Het sprong met een vaart in het raam door de hor,
De andere twee kwamen eventjes later
en dit staat dus wel als een paal boven water:

Ze zijn nu precies weer, als waar ze begonnen.
Maar 't varken van Hinklebeen heeft gewonnen!

Dat grote ei

Wie heeft dat grote ei gelegd? zei Hannekedoe, de Haan.
 Wie heeft dat grote ei gelegd? Wie heeft dat toch gedaan?
 Heb jij dat ei gelegd, Cato? Of jij Marie? Of Kee?
 De kippen keken heel verbaasd en zeiden allemaal: Nee,
 wij leggen wel ereis een ei, maar niet zo vreselijk groot,
 we zouden het niet kunnen ook, al sloeg uwé ons dood.

Kom, kom, zei vader Hannekedoe en trok een streng gezicht,
 een ei wordt altijd eerst gelegd, voordat het ergens ligt!
 Dus iemand heeft dat ei gelegd, of is het een ei van de koe?
 Of is het een ei van de olifant, zei vader Hannekedoe.
 Of is het een ei van een kangoeroe, of is het een ei van de struis?
 Of is het een ei van de locomotief, of is het gewoon een abuis?

Toen zei de kip Cato verlegen: Zusterkens, vooruit,
we gaan er maar op zitten en dan komt er wel wat uit,
misschien gewoon een veulentje, of anders een busje vim.
Toen klommen ze allemaal op dat ei, het was een hele klim.

Daar zaten ze met z'n allen, zeven kippen op een ei
en Hannekedoe, de Haan, die klom er zelf persoonlijk bij.
Ze gingen zo gezellig aan het broeden, alle zeven,
maar na een uur zei Hannekedoe: Het gaat een beetje kleven...

En toen, na nog een uurtje zitten kregen ze 't in de gaten.
Ze merkten dat ze aan elkander vastgesmolten zaten.
Ze sprongen op en zagen dat het ei geen ei meer was,
daar stonden ze verdrietig in een klevrige plas.

Het was een suikerei geweest, wie had dat nu gedacht,
een suikerei, dat gisteren door de bakker was gebracht.
En Hannekedoe, de Haan heeft toen alleen nog maar gezegd:
Het is Geen Goeie Kip geweest, die zo'n ei heeft gelegd.

Klarinet mag helpen kleuren

Klarinet, het koningszoontje,
 droeg een diamanten kroontje,
 droeg een hemd van satinet,
 sliep in 'n blauwfluwelen bed,
 reed op een hobbelpaard hoppeltie-hop
 met zeventien pluimen op z'n kop.
 Toch was Klarinet zo treurig,
 zo humeurig, sikkeneurig.
 Kijk, daar zit hij op de trap,
 met zijn mond vol lammetjespap.

Wel, zei toen de koningin,
 heb je 't nog niet naar je zin?
 Je hebt een zilveren ganzenbord
 en gouden knopen aan je schort
 Wil je soms nog een koekepan,
 die 'goedemorgen' zeggen kan?
 Nee, zei het prinsje Klarinet,
 ik wil de Paashaas in mijn bed!
 Iedereen in het paleis
 raakte helemaal van de wijs.

Twintig mannen met purperen broeken
moesten ineens de Paashaas zoeken.
Hoppeltie-hop, daar reden zij
over heuveltjes, over de hei,
tussen de lelietjes in het dal:
Kijk, daar zat de Paashaas al.
Gaat u mee naar Klarinet,
in zijn blauwfluwelen bed?

Maar de Paashaas zei: Welnee,
wat een wonderlijk idee!
Compliment aan Klarinet
en ik wil niet in zijn bed.
Als hij hier komt, zonder zeuren,
mag hij helpen eieren kleuren.
Twintig mannen reden vlug
hoppeltie-hoppeltie-hop terug.

Klarinet, het koningszootje
met zijn diamanten kroontje,
reed op zijn hobbelpaard, hoppeltie-hop,
met zeventien pluimen op z'n kop,
hoppeltie-hop naar het lelietjes-dal.
Ha, zei de Paashaas, ben je er al?
Trek je jas uit van fluweel,
ga daar maar zitten en neem een penseel.
Hier heb je rood en hier heb je groen,
al die eiertjes mag jij doen.

Klarinet ging zitten kleuren,
zonder zaniken, zonder zeuren.
Ieder kind uit heel het land
krijgt een ei uit deze mand.

De drie mannetjes

Boven op 't kastje met potten en pannetjes
 zitten drie mannetjes, zitten drie mannetjes,
 alle drie klein en alle drie oud,
 Oezel en Woezel en Houtemetout.
 (Zo heten ze!)

Boven op 't potten- en pannetjeskastje
 zitten ze maar en ze kijken naar Basje,
 kijken naar Basje z'n havermout,

Oezel en Woezel en Houtemetout.

(Zo heten ze heus!)

Ze zeggen: Dat jongetje wil maar niet eten!
Hij heeft nog geen enkel klein hapje gegeten,
hij kliepert en fliepert, z'n bordje wordt koud!
Wij vinden dat jongetje vreselijk stout!
(Dát zeggen ze.)

Zou Basje dat horen? Zou Basje dat weten?
O, kijk hij gaat eten én eten én eten.
Hij hapt en hij kauwt, want hij krijgt het benauwd
van Oezel en Woezel en Houtemetout!
(Begrijp je wel?)

Boven op 't kastje met potten en pannetjes
zitten drie mannetjes, zitten drie mannetjes,
alle drie klein en alle drie oud,
Oezel en Woezel en Houtemetout.
Zij roepen tevreden
naar Basje beneden:
Kijk eens, dat jongetje! Hap, hap, hap!
Wij vinden dat jongetje vreselijk knap.

Het beertje Pippeloentje

Kijk, het beertje Pippeloentje
heeft geen sok en heeft geen schoentje,
heeft geen dasje en geen boordje
en geen tasje met een koordje
en geen broekje en geen jakje
en geen pakje met een zakje
en geen hemdje en geen wolletje
en geeneens een parasolletje
en geen ponnetje voor in bed,
maar
Pippeloentje heeft een pet!

Kijk, het beertje Pippeloentje
gaat niet wandelen in 't plantsoentje
en niet steppen op een stepje
en niet scheppen met een schepje
en niet knikkeren en niet tollen
en niet hard de straat op hollen
en niet schrijven en niet rekenen
en geen bere-poppetjes tekenen,
en niet roetsjen van de trap.
maar
Pippeloentje eet z'n pap.

Geef 't beertje maar een zontje:
Welterusten Pippeloentje!

Rosalind en de vogel Bisbisbis

Kind, zei de moe van Rosalind,
als jij het thuis niet prettig vindt,
als jij blijft zaniken en blijft morren,
als jij blijft luieren en blijft knorren,
als jij blijft mokken en kniezen en zeuren,
dan zal er nog wel eens iets met je gebeuren!
Wat zal er gebeuren? vroeg Rosalind.
Dat zal ik je zeggen, zei moeder: Kind,
dan komt de vogel Bisbisbis
waar iedereen zo bang voor is.

Maar ik ben niet bang, zei Rosalind
(ze was een heel ondeugend kind),
ze bleef maar zaniken, bleef maar morren,

ze bleef maar luieren, bleef maar knorren,
ze bleef maar mokken en kniezen en klagen
totdat, op een van de najaarsdagen...
daar kwam de vogel, o, kijk toch 's even!
Daar kwam de vogel door 't luchtruim zweven,
dat was de vogel Bisbisbis,
waar iedereen zo bang voor is.

Hij pakte de vlechtjes van Rosalind,
en vloog er vandoor zo snel als de wind,
en Rosalind ging aan het gillen en schreeuwen
en brulde als zevenentwintig leeuwen,
daar vloog de vogel al boven de huizen.
De mensen beneden hoorden het suizen,
ze keken naar boven en riepen: O, jee,
dat beest neemt zowaar een meisje mee,
dat is de vogel Bisbisbis,
waar iedereen zo bang voor is.

De vogel vloog voort op de noordenwind.
Waar bracht hij het meisje Rosalind?
Hij bracht haar verschrikkelijk ver hiervandaan
naar een eilandje ver in de oceaan,
daar wonen wel duizend kinderen
die altijd en altijd maar hinderen
die mokken en zeuren en klagen en morren
en luieren, kniezen en drenzen en knorren
en daar, bij die stoute broertjes en zussen,
daar zit nu het meisje Rosalind tussen.
Ze blijft bij de vogel Bisbisbis
totdat ze weer lief en aardig is.

Ubbeltje van de bakker wil niet slapen gaan

De kindertjes moeten slapen gaan al in hun ledikant,
Klaas Vaak komt op z'n tenen aan en strooit een handvol zand,
en dan doen alle kindertjes meteen hun oogjes dicht,
Klaas Vaak gaat op z'n tenen weg en draait aan het knopje van 't licht.

Maar wie ligt daar wakker?
Ubbeltje van de bakker.

Dat kan toch niet, dat mag toch niet, wat is er toch aan de hand?
Klaas Vaak strooit hele handen vol en bergen vol met zand,
hij heeft nog nooit zo iets beleefd, nog nooit, nog nooit, nog nooit!
Hij heeft z'n hele zak met zand al over haar heen gestrooid.

Maar Ubbeltje van de bakker
blijft wakker!

Dan zingt Klaas Vaak een wiegeliedje: Suja, Suja doe...
Maar of hij nu al liedjes zingt, die oogjes gaan niet toe.
Die Ubbeltje, ze trekt er zich geen sikkepit van an.
Daar zit ze midden in dat zand en maakt er taartjes van.

En blijft maar wakker
Ubbeltje van de bakker.

Daar zit ze midden in het zand, het komt tot aan haar nek.
Dan zegt Klaas Vaak: Wat denk je wel? Ik zit hier niet voor gek!
Wanneer jij niet wilt slapen, wel, dan laat ik jou alleen,
dan ga ik maar, dan ga ik maar, dan ga ik nu maar heen.

Blijf dan maar wakker
Ubbeltje van de bakker!

Daar gaat hij, o daar gaat hij, tjee, daar gaat hij werkelijk weg!
Maar dat is toch verschrikkelijk, verschrikkelijk is dat, zeg!
Als kindertjes niet slapen en altijd wakker zijn,
dan worden kindertjes niet groot, dan blijven ze altijd klein.

Blijft Ubbeltje van de bakker
nou altijd wakker?

En zal ze nooit meer slapen gaan en nooit meer kunnen dromen?
Of... zou Klaas Vaak nog wel een keertje bij haar willen komen...?

Wat denk je?

De koning en de pompelmoes

De koning bulderde tot zijn lakei:
 De pompelmoes is er vandaag wéér niet bij!
 Ik zie, mijne heren,
 allinig maar peren
 en kale meloenen
 en zure citroenen,
 maar waar, o, waar voor de drommel en droes,
 waar blijft mijn geliefkoosde pompelmoes?

Jij staat maar te gapen, jij kok van Janpét!
 En jij, Simon Hofnar, ga liever naar bed!
 Dat zit maar te klessen
 en mij gaf je bessen,
 en nare frambozen,
 het is om te blozen!

En waar, o, waar, ellendig gespuis,
waar vind ik mijn pompelmoes hier in dit huis?

De hofdame sprak onder brandende tranen:
Maar sire, er zijn toch nog rijpe bananen?
En om u te dienen
ook appelesienen
en sappige vijgen,
die kunt u toch krijgen?
Nee, brulde de koning toen, duizendmaal neen!
Vlieg op, jij! Mijn pompelmoes wil ik alleen.

Toen gingen ze allemaal koortsachtig zoeken,
ze zochten in gaten, ze zochten in hoeken,
ze zochten in 't koninklijk slot met z'n allen,
ze zochten tot zelfs in de varkenstallen.
Er was één klein jochie, dat was een koksmatje,
die ging 's de tuin in en liep op een paadje.
Hij liep maar te kijken, totdat hij iets vond:
Een pompelmoes was het, die lag op de grond.
Hij riep: Alle spinnen!
en rende naar binnen,
't was niet te geloven
hij holde naar boven,
en schreeuwde: O, sire,
om u te plezieren
breng ik u een pompelmoes, sappig en geel...
De koning zei enkel maar: Dat is fideel!

Toen vierden ze feest en dat wás me een feest!
En het koksmatje at nog het allermeest.

Het appelenvrouwtje

Zeg, heb je haar niet op straat gezien,
het appelenvrouwtje Stoffelien?
Daar gaat ze met haar mandje.
En alle kinderen uit de buurt
worden door moeder daarheen gestuurd
met centen in hun handje.

Wie komt daar aan, wie komt daar aan?
En blijft voor het appelenvrouwtje staan?
't Is Jorisje van de burenen.
Hij zegt heel zachtjes, hij vraagt heel lief
een kilo appeltjes, asjeblijf,
maar niet van die erge zure.

't Kost zeventig centen, zegt Stoffelien,
waar heb je dat dan? In je hand misschien?
Kom, doe je handje eens open.
En laat me eens kijken hoe rijk je bent?
Maar Jorisje heeft daar alleen maar een cent,
daar kun je geen appels voor kopen.

't Is niet voor mijn moeder, zegt Jorisje dan,
't is enkel voor mij, want ik hou er zo van,
ik krijg wel een kilo naar binnen.
Dat zou ik dan eerst nog eens moeten zien,
zegt 't appelenvrouwtje Stoffelien,
daar zal ik maar niet aan beginnen.

Dan zoekt ze de mooiste goudreinet
en geeft die aan Jorisje met de pet,
hij mag zijn centje houden.

Daar gaat ze en neemt haar mandje mee
en daar staat Jorisje, heel tevreë,
en Jorisje staat te kauwen.

Stekelvarkentjes wiegelied

Suja suja Prikkeltje, daar buiten schijnt de maan,
 je bent een stekelvarkentje, maar trek het je niet aan,
 je bent een stekelvarkentje, dat heb je al begrepen,
 De leeuwen hebben manen en de tijgers hebben strepen
 en onze tante eekhoorn heeft een roje wollen staart,
 maar jij hebt allemaal stekeltjes en dát is zoveel waard.
 Slaap, mijn kleine Prikkeltje, dan wordt je groot en dik,
 dan wordt je net zo'n stekelvarken als je pa en ik.
 Het olifantje heeft een slurf, de beren hebben klauwen,
 de papegaai heeft veren, van die groene, van die blauwe,
 en onze oom giraffe heeft een héle lange nek,
 maar jij hebt allemaal stekeltjes en dat is ook niet gek,
 Suja suja Prikkeltje, het is al vreselijk laat,
 je bent het mooiste stekelvarken, dat er maar bestaat,
 de poezen hebben snorren en daar kunnen ze door spinnen,
 de koeien hebben horens en de vissen hebben vinnen,
 en onze neef, de otter, heeft een bruinfluwelen jas,
 maar jij hebt allemaal stekeltjes, die komen nog te pas.